

CHLOE WALSH

Vyslobod'

CHLAPCI Z TOMMENKY #4

YOLIN

CHLOE WALSH

Vyslobod'
6

CHLAPCI Z TOMMENKY #4

Preložila Romana Korenková

Chloe Walsh
REDEEMING 6

Copyright © 2023, 2024 by Chloe Walsh
Translation © 2026 by Romana Korenková
Cover design by Brittany Vibbert/Sourcebooks
Sprayed edges by Amber Hodgson from Bokish Signs & More
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-1037-6

*Knihu Vyslobod' 6 venujem chalanom, s ktorými som chodila
na strednú školu a ktorých šibalstvá, priateľstvo, doberanie
a slepá lojalita inšpirovali postavy Johnnyho, Gibsieho, Feelyho
a Hughieho. Walshy, Slash, Al a Madden sú pôvodnými chlapcami
z Tommenky. (Za toho prvého som sa vydala.)*

Poznámka autorky

Vyslobod' 6 je štvrtá časť série *Chlapci z Tómmenky* a druhá kniha o Joeym Lynchovi a Aoife Molloyovej.

Jej dej môže byť miestami smutný, preto nabádam čitateľa na obozretnosť. Pre svoj sexuálny obsah, násilie, vážne témy a situácie či početné vulgarizmy je kniha určená čitateľom od šestnásť rokov.

Príbeh sa odohráva na juhu Írska medzi rokmi 1999 až 2005.

Srdečná vďaka za to, že ste sa vydali na toto dobrodružstvo so mnou.

S láskou

Chloe xxx

PRVÁ ČASŤ

1

Stále sa snažím

JOEY

„Si nejaký tichý, Joey.“

„Som v pohode, Tony.“

„Určite? Si bledý ako stena a celý týždeň si toho veľa nenahovoril.“

„Nič mi nie je.“

„S Aoife ste sa hádam...“ Nedokončil vetu, len na mňa uprene cival a čakal na vysvetlenie.

„Všetko je v pohode, Tony.“ Naservíroval som mu lož, ktorú chcel počuť, potom som znova uprel zrak na račňu vo svojej ruke. „V pohode.“

„Vďakabohu za to.“ V očiach sa mu zračila úľava. „Nevieš, čo moju dcéru v poslednom čase pochytilo? Chodí po dome a tvári sa pritom mrzuto.“

„Netuším.“ Klamár.

„Naozaj?“ Rozpačito si poškrabal strnisko. „Zvyčajne si prvý, kto o všetkom vie.“

„Myslím, že sa cez zimné prázdniny posekala s Casey.“

„Myslíš?“

Neviem, prečo som mu nedokázal povedať, že sme sa rozišli, a čo je horšie, prečo som klamal a zvalil vinu na jej najlepšiu kamošku. „Áno.“ Kývol som hlavou a pokračoval v pretvárke. „Niečo sa mi dostalo do uší.“

„Doparoma, to musela byť poriadna hádka,“ skonštatoval, pričom ma pozoroval z opačnej strany auta, na ktorom sme pracovali. „Už pár dní je úplne hysterická. Väčšinu nocí preplače.“

Doriti. „Vážne?“

Jej otec prikývol.

V srdci som pocítil bodnutie bolesti. „Kristepane.“

„Mal by si sa s ňou porozprávať,“ dodal a opäť sa sústredil na robotu. „Teba vypočuje. Presvedč ju, nech sa udobrí s Casey, skôr než vytopí dom slzami.“

„Po práci jej zavolám,“ vytisol som zo seba.

Bola to moja vina.

To, že Molloyová plakala, bola moja vina.

Celý tento chaos bol výsledkom mojej neschopnosti vzdorovať volaniu mojich prekliatych génov.

Cítil som, ako sa mi srdce sťahuje, až hrozí, že vybuchne. Odložil som račnu a zamieril k zadnému vchodu. „Vrátim sa o päť minút.“

„Mohol by si si dať predsavzatie, že v novom roku prestaneš fajčiť,“ zvolal za mnou žartovným tónom.

Obaja sme vedeli, že to nehrozí.

Nie keď som sa už vzdal toľkých vecí.

Vyklzol som von, presunul si cigaretu spoza ucha medzi pery a vytiahol zapaľovač z vrečka montérok. Cvakol som ním, zhlboka si potiahol a oprel som sa chrbtom o stenu. Zmietali mnou milióny rôznych emócií.

Vyfúkol som obláčik dymu. Zvádzal som vnútorný boj sám so sebou a snažil som sa neurobiť to, čo som vedel, že urobím. Bola to otázka niekoľkých minút. Siahol som po telefóne, ktorý som dnes ráno vytrhol bratovi z rúk.

Trasľavo som sa nadýchol, odomkol obrazovku, zrušil prichádzajúci hovor od Shana, vyhľadal kontakt s Molloyovej menom a stlačil tlačidlo volať.

Zdvihla po štvrtom zazvonení, bez akéhokoľvek pozdravu. Nemal som jej to za zlé. Zaslúžil som si, aby zložila.

„To som ja,“ povedal som potichu a znovu si potiahol z cigarety. „Môžeš hovoriť?“

Podľa ruchu v pozadí som usúdil, že je v práci. Keď na druhom konci linky zavládlo ticho, vedel som, že sa uchýlila na pokojnejšie miesto.

„Dobre,“ prehovorila nakoniec. „Už ťa počujem.“

„Si v práci?“

„Nie,“ odsekla sarkasticky. „Vyrasila som si do mesta s novým frajerom.“

Prijal som jej uštipačnosť s pokorou, vyfúkol ďalší oblak dymu a spýtal sa: „Ako sa k tebe správa?“

„Oveľa lepšie ako ten predošlý kretén, do ktorého som sa tak nešťastne zamilovala,“ odvrkla. „Čo chceš, Joe?“

„Len...“ Potriasol som hlavou, ťažko si povzdychol a povedal: „Len som sa chcel uistiť, že si v poriadku.“

„Prečo?“

„Ty vieš prečo, Molloyová.“ Bezmocne som mykol plecom a sklzol pohľadom na olejovú škvrnu na zemi. „Ešte stále mám city...“

„Mlč,“ vyhrkla. „Mám pred sebou ďalšie tri hodiny v práci.“

Potlačil som bolestný ston a nasmeroval rozhovor iným smerom. „Tony povedal, že si plakala.“

„A?“

„A?“ Pokrútil som hlavou. „Trhá mi srdce, keď to počujem. Nechcem, aby si plakala, Molloyová.“

„To sa stáva, keď chalan odkopne svoje dievča.“

„Prestaň.“ Strhol som sa a preklínal jej slová aj bolesť v hlase. „Ja som ťa neodkopol.“

„Rozišiel si sa so mnou, Joey,“ odvetila chrapľavo. „Môžeš to nazývať, ako chceš, ale v konečnom dôsledku je to jedno a to isté.“

„Stále ťa ľúbim.“

Počul som jej hlboký nádych. Dlhú chvíľu bola ticho. „Nehovor to.“

„Ľúbim ťa, Aoife Molloyová,“ zopakoval som, pričom som zísal na olejovú škvrnu. „A vždy budem.“

„Odvolaj to.“

„Nemôžem.“ Zavrtel som hlavou. Mal som pocit, akoby sa mi srdce rozpolilo vo dvoje. „Nie som pre teba dobrý.“

Mal som sto chutí ísť do Dinnimanu a pevne ju objať, no nemohol som si dovoliť spraviť ďalšiu chybu. Nie po tom, čo som ju už beztak ranil.

„Si čistý?“

Zavrel som oči a slabo prikývol. „Áno.“

„Ako dlho?“

„Od tej noci som sa ničoho nedotkol.“

„Pretože sa z teba stáva lepší človek?“

„Pretože sa za seba hanbím ako sviňa,“ vyhrkol som. „Hanbím sa za to, čomu som ťa vystavil. Za to, ako som sa k tebe správal.“

Nasledovala dlhá odmlka, počas ktorej som v ušiach počul tlkot vlastného srdca. Napokon sa ozvala: „Takže už dva týždne nič neberieš?“

Znovu som kývol hlavou. „Presne tak.“

„O päť minút som späť,“ počul som ju zvolať. „Som na cigaretovej prestávke... Áno, Julie, viem, že nefajčím, ale zaskakujem za teba minimálne sedemkrát denne, tak mi dopraj aspoň chvíľu oddychu.“ Na linke zavládlo ticho, kým znovu prehovorila. „Som späť. Julie je chamtivá mrcha.“

„Vyvolávaš hádky s kolegami, Molloyová?“

„Nie viac ako zvyčajne.“ Nesnažila sa skryť svoj ostrý tón. „A čo Shane Holland? Ako dlho si ho nevidel?“

„Toľko isto.“

„Môžem ti veriť?“

„Nemôžeš.“ Zhlboka som si povzdychol. „Ale máš moje slovo.“

„Chcem ti veriť, Joe,“ šepla do telefónu. „Naozaj.“

Ale nemôžeš. „Rozumiem,“ odvetil som a odkašľal si. „Obaja dobre vieme, že nie som typ chalana, do ktorého by si mohla vložiť dôveru.“

„Nezavolať si.“ V jej hlase som počul jasnú výčitku. „Ani raz.“

„Nedalo sa.“ Skrivil som tvár a vyklopil pravdu. „Mobil som dostal späť až dnes ráno.“

„Od koho?“

„Od Tadhga.“

Chvíľa ticha. „Prečo mal Tadhg tvoj mobil?“

„Lebo som ho potreboval nemať.“

„Prečo?“

Zamračil som sa. „Ty vieš prečo.“

„Joe.“ Ťažko dýchala. Nemusel som byť pri nej, aby som vedel, že jej telom prebehla triaška. „Si naozaj čistý?“

„Áno, Molloyová.“ Pre teba. „Som.“

„Tak čo to robíme? Prečo som ja tu a ty tam?“

„Potrebujem viac času.“

„Na čo?“ vyprskla. „Na vyvádzanie blbostí?“

„Na to, aby som sa dal dokopy,“ odvrkol som a prižmúril oči. „Neopováž sa s tým začať. Dobre vieš, že ma nezaujímajú žiadna iná baba.“

„Ak si naozaj čistý, prečo sa nemôžeme...“ Zmlkla, rozochvene vydýchla a pokračovala: „Vieš čo? Zabudni na to. Už ťa viac nemienim prosiť. Ak mi nevoláš kvôli nášmu vzťahu, tak môžeš rovno zložiť.“

„Molloyová.“

„Myslím to vážne, Joe. Už mi viac nevolaj. Pokiaľ nezmeníš názor.“

Ukončila hovor. Zaklonil som hlavu.

„Doriti.“

Lapajúc po dychu som zápasil s nutkaním znova vytočiť jej číslo a dať jej presne to, čo chcela. Zastavilo ma len vedomie, že aj keď po mne túžila, rozhodne ma nepotrebovala.

Nie teraz.

Ešte nie.

Nie, pokiaľ sa nevzchopím.

2

Čapujem pivo a servírujem nápoje

AOIFE

Ukončila som hovor, strčila si mobil do predného vrecka čiernej zástery a zúfalo sa snažila ovládnuť svoje emócie, skôr než ma premôžu.

Prešiel týždeň, odkedy som sa na Silvestra zastavila u Joeeho, a stále som bola chodiaca troska, pretože odvtedy sa nič nezmenilo.

Stále bol medzi nami koniec.

Stále bol preč.

Stále som bola zničená.

Spamätaj sa, Aoife.

Si v práci.

Plakať budeš doma.

Nieže si tu urobíš hanbu!

Potlačila som nutkanie schúliť sa v rohu fajčiarskej zóny, narovnala sa, zdvihla hlavu a ráznym krokom som sa vrátila do baru. Vo svojom vnútri som sa možno rozpadala na kúsky, ale stále som mala akú-takú hrdosť.

Je to len chalan.

Len jeden chalan.

Prežijem to.

„Chod' za bar,“ zamrmlala Julie a prešmykla sa okolo mňa, keď som sa vrátila späť. „Idem na cigu.“

Odkedy som v septembri dovŕšila osemnásť rokov, odkrútila som si za barom dosť hodín na to, aby som vedela, čo a ako robiť. Keď sa začali sypať objednávky, riešila som ich s prehla-

dom – flirtovala som a usmievala sa, pričom som vypínala hrud' ako profesionálka.

Nanešťastie jedna z objednávok prišla od muža, z ktorého mi behal mráz po chrbte.

„Jedného Jamesona bez ľadu,“ vyžiadal si Joeyho otec, rozvalený na barovej stoličke.

Prinútila som sa usmiať a rýchlo som sa pustila do prípravy nápoja, pričom som premáhala triašku z jeho pohľadu, ktorá mi zachvátila celé telo.

„No čo?“ zavrčal Teddy, keď som pred neho položila jeho nápoj. „Mne nič pekné nepovieš?“

„Budú to tri eurá,“ precedila som cez zaťaté zuby, stále so silným úsmevom na perách.

Siahol do vrečka džínsov, vytiahol za hrst' drobákov a šmaril ich na pult s takou silou, až sa rozkotúlali kade-tade. „Vieš rátať, či nie?“

„Viem,“ odvetila som a odmietala sa dať vyprovokovať, zatiaľ čo som zbierala mince. „Nech vám chutí.“

„Chutilo by mi oveľa viac, keby si si na tej blúzke rozopla pár gombíkov.“

Striaslo ma. „Nemáte doma manželku, ktorej by ste sa mali venovať, Teddy?“ Podišla som k pokladnici, zaúčtovala mu nápoj a hodila mince do zásuvky, ktorú som s rachotom zabuchla. „Tehotnú manželku.“

Na neslušné návrhy štamgastov som bola zvyknutá. Patrilo to k práci, ale toto bol Joeyho otec. Pokiaľ viem, ešte nevedel, že sme sa rozišli.

Nebolo to prvýkrát, čo sa ma pokúšal zlákať dozadu na rýchlovku, no nebolo to o nič menej nechutné. Svedomito som ignorovala jeho poznámky, odpratávala poháre a utierala bar – robila som hocičo, len aby som nemusela byť v jeho blízkosti.

„Povedz mi niečo.“ Zamrivil sa na stoličke, prekrížil si ruky na hrudi a venoval mi žiadostivý pohľad. „Čo na ňom vidíš?“

„Predpokladám, že myslíte Joeyho,“ prehovorila som, lebo mi bolo jasné, že mi nedá pokoj.

Strnulo prikývol a prebodával ma chladným pohľadom.

Vedela som, že vylievať si pred ním srdce nemá zmysel, a keďže som kvôli nemu nemienila prísť o prácu, vyčarila som na perách úsmev a povedala: „Už som vám to vravela. Váš syn ma dokáže uspokojiť.“

„Je to ešte decko.“

„A ja som čo?“ odsekla som. „Žena v strednom veku?“

„Keby som bol tvoj otec, nepracovala by si za barom.“

„Ste dosť starý na to, aby ste ním mohli byť.“

Videla som, ako sa mu zachveli nosné dierky. „Netušíš, o čo prichádzaš.“

„A dosť. Prestaňte s tým.“ Zagánila som naňho, úsmev mi zmizol z tváre. „Keby Joey vedel, ako sa ku mne správate, tak by...“

„Čo?“ Skočil mi do reči, z hlasu mu sršalo varovanie. „Čo by urobil?“

„Zlomil by vám väzy,“ zavrčala som. „Takže mi dajte pokoj.“

„Fakt? Nikde tu svojho synáčika nevidím, a čo ty?“ S laktami opretými o barový pult sa naklonil bližšie ku mne. „Kedy sa ti končí šichta?“

„Päť minút pred tridsiatou.“

„Čo je to za kód?“

„Je to kód pre nikdy,“ odvrkla som. „V zmysle, že sa to nikdy nestane. Ani vo vašich najdivokejších snoch. Čo tak dopiť nápoj a odpratať sa do iného podniku? Tu nenájdete, čo hľadáte.“

„Provokatérka.“

Maximálne znechutená som odišla na opačný koniec baru a snažila som sa vytvoriť medzi nami čo najväčší priestor. Ten chlap sa mi hnusil, nemohla som sa dočkať, až sa Julie vráti z prestávky.

Po chvíli na mňa zamával a ukázal na prázdny pohár. Zdráhavo som k nemu podišla a venovala mu prázdny pohľad.

Šmaril na pult ďalšiu kôpku mincí. „Ešte jeden.“

Zrákala som drobáky, prešla k pokladnici, hodila ich dovnútra a potom som mu naliala ďalší pohár jeho obľúbeného nápoja.

Whisky.

„Vieš, že je to stratený prípad, však?“ bľabotal Teddy, pričom stískal pohár. „Nemôže si pomôcť. Má to v krvi.“

Bolo mi jasné, že hovorí o Joeym, ale odmietala som pristúpiť na jeho hru. Bez ohľadu na stav nášho vzťahu a na to, ako veľmi ma Joey ranil svojím odchodom, stála som si pevne za svojím a nemienila ho zradiť.

„Ten chlapec to nemá v hlave v poriadku,“ pokračoval a odpil si z whisky. „Bol taký vždy. Od prvého dňa s ním boli len problémy.“

„Ktovie prečo.“

Zlostne na mňa zazrel. „Zožrala si azda všetku múdrosť sveta?“

„Viem toho dosť,“ odvetila som, nenechajúc sa zastrašiť.

„Vieš hovno.“ Tvár mu skrivil krutý úsmev. „Buď nakoniec zabije seba, alebo niekoho iného.“

„Dúfajme, že vás.“

Moja odpoveď ho očividne prekvapila. „Ty sa ma nebojíš, čo?“

„Nebojím, pretože nie ste chlap,“ odsekla som a opätovne mu pohľad. „Správny chlap vie, ako sa správať k žene, tak ako Joey.“

„Povedal som ti, že je ešte decko.“

„Má v sebe viac mužnosti ako jeho otec.“

Keď si uvedomil, že ma nevyľaká, odbil ma mávnutím ruky a niečo si nezrozumiteľne zamrmľal popod nos.

Cítila som skôr úľavu než hnev, keď som sa znova presunula na opačný koniec baru. Vydýchla som si, lebo som práve zbadať Julie, ako sa vracia z prestávky.

„Ako dobre, ešte neodíšiel.“ Schovala balíček cigariet pod barový pult, prehrabla si vlasy prstami a usmiala sa. „Aspoň sa budem mať na čo celý večer pozeráť.“

Vedela som, že hovorí o Teddym. Z tej predstavy sa mi dvíhal žalúdok.

Neskúsený pozorovateľ by ho mohol považovať za fešáka. Bol to vysoký blondiak s hnedastou pokožkou a vyšportovanou postavou, no len čo človek zistí, čo je zač, a vycíti zlo číhajúce pod jeho povrchom, už nikdy mu nenapadne označiť Teddyho za pekného.

Nešlo mi do hlavy, ako mohol splodiť päť úžasných bytostí. Všetci štyria synovia sa naňho neskutočne podobali. Shannon bola výnimkou, zdedila všetky gény po matke.

V myšlienkach som opäť zablúdila k Joeymu. Pocit trpkosti, ktorý ma gniavil, zrazu poľavil. Byť v blízkosti jeho otca, človeka, s ktorým musel stráviť všetky tie roky, bolo testom pre moju pevnú vôľu.

Ako som sa na Joeyho mohla hnevať, keď som vedela, že sa len snaží nedopustiť, aby sa z neho vykľul rovnaký kus hovna, aký teraz sedí pri bare? Na smrť sa desil toho, že sa z nás stanú jeho rodičia, a podnikol drastické kroky, aby tomu zabránil.

Aby ma ochránil.

Povedať mi do telefónu, že ma ľúbi, bola chyba – mal si tie reči odpustiť –, ale klamala by som, keby som tvrdila, že to nezmiernilo bolesť v mojej hrudi.

Aspoň o trošku.

„Si tehotná?“ vybafla na mňa mama, len čo som v piatok po práci prekročila prah domu.

„Čo som?“ vydýchla som, hodila kabelku na kuchynský stôl a otočila sa k nej.

„Tehotná,“ zopakovala a odložila žehličku. „Mne to môžeš povedať, Aoife.“ Utrela si dlane do nohavíc, obišla žehliacu dosku a podišla ku mne. „Nebudem na teba kričať, zlatko, sľubujem, no chcem to vedieť hneď, nie až keď to už nebudeš môcť skryť.“

„Nie som tehotná,“ odsekla som, vyzliekla si kabát a prehodila ho cez operadlo stoličky.

„Ale si sexuálne aktívna.“

„Panebože,“ zastonala som a vyzula si lodičky. „Čo to splietaš?“

„Mávaš sex.“

Venovala som jej pohľad, ktorý hovoril: *Ako si vôbec dovoľuješ niečo také naznačiť?* Potom som však povedala: „Aj keby som ho mávala, čo nie je pravda, beriem antikoncepciu, pamätáš? Ty sama si mi ju pomohla zohnať, keď som mala štrnásť.“

„Aby ti pomohla zmierniť silnú menštruáciu,“ pripomenula mi. „Nie aby si mohla spávať s Paulom.“

„Nespala som s ním.“ Previnilo som pokrčila plecami a dodala: „Nie s Paulom.“

„Ale teraz už s niekým spávaš.“ Povzbudivo sa na mňa usmiala. „S Joeym.“

Odfrkla som si. „Nie.“

Zdvihla obočie. „Myslíš, že som padnutá na hlavu? Nehovoríš so svojím otcom. Mňa neopiješ rožkom, slečna. Dobre viem, čo sa deje, keď ten chlapec u nás prespáva.“

„Kristepane.“

„Ak s Joeym súložíš, nemusíš to predtým mnou tajiť,“ pokračovala. „Ste spolu už nejaký ten čas. Nehnevám sa, zlatko. Len mi na tebe záleží.“

„No a čo, ak s ním spávam?“ vyhrkla som, celá červená v tvári. „Už nemám štrnásť, mami. Mám osemnásť, vieš?“

„To je v poriadku,“ odvetila pokojne. „Ďakujem, že si mi to pripomenula.“

„Nemáš... za čo?“

„Používate ochranu?“

„Beriem antikoncepciu,“ zopakovala som pomaly. „Čo viac máme robiť?“

„Kúpte si kondómy.“

Zamračila som sa.

Mame sa rozšírili zreničky. „Aoife.“

„Čo?“ rozhodila som rukami. „Dávame si pozor.“

„Berieš tabletky každý deň?“ nedala sa odbiť. „Svedomito?“

Zarazila som sa. „Prečo sa ma to pýtaš?“

„Lebo si náladová, nevychádzaš z izby, ješ za dvoch a vyzeráš, že sa každú chvíľu rozplačeš.“

„A to podľa teba automaticky znamená, že som v tom?“ vyprskla som s rukami v bok. „Čo bude nasledovať? Povieš mi, že som pribrala?“

„Aoife.“

„Nie, mami. Preboha, nie som tehotná.“ Potriasla som hlavou, rázne som podišla k chladničke a otvorila ju. „Pred Vianocami som to dostala.“

„Vážne?“

„Áno.“

„Určite?“

„Áno, mami.“ Zagúľala som očami. „Pamätám si to úplne presne, lebo sme v ten týždeň s Casey behali po obchodoch a nekúpila som si fakt rozkošnú bielu sukňu, ktorú som si chcela vziať na Katine narodeniny – hoci stála pár eur –, pretože som nechcela riskovať, že práve vtedy budem mať krámy.“

Mame sa v očiach zračila úľava. „Chvalabohu.“

„Mimochodom, vďaka za dôveru. Fakt si cením, že mi tak veríš, že si nezbabrem život.“ Rezignovane som mávla rukou. „Dúfam, že sa plánuješ porozprávať aj s Kevom, lebo je to rovnaký ufrflaný debil, čo nevylezie z izby.“

„Netáraj,“ povedala to, akoby som tresla úplnú blbosť. „Tvoj brat nemôže otehotnieť.“

„Naozaj si myslíš, že by sme s Joeym riskovali dieťa?“

„Myslím, že vami lomcujú hormóny z počiatočného zaľúbenia.“ Pohľad aj hlas jej zmäkli, keď dodala: „A myslím, že človek sa dopustí mnohých chýb, keď city prevezmú kontrolu nad logikou.“

„To len dokazuje, ako málo toho vieš,“ odvetila som a zabuchla dvere chladničky. „S Joeym momentálne ani nie sme spolu.“

„Nie ste?“ Vyvalila oči. „Och, to som nevedela.“

„Teraz už vieš,“ odvrkla som a pobrala sa preč. „Mám zlomené srdce, mami, a rozhodne nie som v tom.“

„Aoife?“ zvolala za mnou. „Počkaj, zlatko, môžeme sa o tom porozprávať, ak chceš. Som tu pre teba, miláčik.“

„Nechcem sa o tom rozprávať,“ zavrčala som a s dupotom som vybehla hore schodmi.

Nemôžem.

3

Vojna o územie

JOEY

„Na čom to, kurva, fičíš?“ vyhrkol Podge, keď ma v sobotu popoludní naháňal po ihrisku Galského atletického združenia s hurlingovou pálkou v ruke. „Takto vyhecovaného som ťa nevidel, odkedy sme v treťom ročníku vyhrali krajské finále.“

„Na ničom,“ odvetil som, pričom som zalapal po dychu. V poslednej sekunde som sa uhol, spracoval prihrávkou a hodil mu loptu. Tony zavrel autodielnu skôr než zvyčajne a ja som nevedel, čo s voľným časom. Nakoniec som napísal chalanom, či si nechcú ísť zahrať. „Od Vianoc som nebol vonku.“

„Čo ti priniesol Ježiško?“ zachripel Alec, sekol po Podgeovej páлке a obral ho o loptu. „Piko?“

Oblial ma pot. „Nič.“

Podge neveriacky prižmúril oči. „Tak čo je s tebou?“

„Nič.“ Mykol som plecom a prerývane dýchal. „Mám už skrátka dosť tých sračiek.“

„Čo to znamená?“

„To znamená, že končím s hovadinami.“

„To znamená, že je taký zaneprázdnený obšťastňovaním svojej pipky so sexi nohami, že už ani nepomyslí na fet,“ zasmial sa Alec. „Môj ty bože, jej frnda musí chutiť ako ten nektár, čo pili bohovia... Au, nemláš ma tým!“ Chytil sa za hlavu a zastonal: „Dočerta, Joe, máš šťastie, že mám prilbu. Mohol si mi poškodiť mozog.“

„Nie, ty máš šťastie, že máš prilbu,“ odsekol som, pričom som pridržal ostrý koniec hurlingovej páلكы nebezpečne blízko jeho

krku. „Ak ešte raz čo i len pomyslíš na vagínu môjho dievčata, odtrhnem ti hlavu z krku, počuješ?“

„Krot' sa, Al,“ vyštekol Podge. „Čo to má znamenať, Joe?“ Uprene mi civel do tváre. „Keď vravíš, že končíš s hovadinami, máš na mysli Hollanda s jeho bandou?“

Strnulo som prikývol. „Mám na mysli všetko.“

„Vážne?“

„Áno.“ Zvesil som plecيا, nabral loptu plochým koncom pátky a vyrazil sólo naprieč ihriskom, až kým som ju šikovne neodpálil do vzdialeného rohu bránky.

Po krku mi stekal pot, keď som ju zdvihol a znovu vyšprintoval vpred, odhodlaný vybiť zo seba napätie. Nepamätal som si, kedy naposledy som vydržal fungovať takto dlho bez omamnej látky v tele. Ešte som to nevzdal, ešte stále som bojoval a držal sa nad vodou.

Pre ňu.

„Ako dlho to už trvá?“ spýtal sa Podge, keď som sa vrátil aj s loptou.

„Ako dlho trvá čo?“ ozval sa Alec nechápavo.

„Pár týždňov,“ odvetil som a utrel si spotené čelo do dresu. „Nie je to nič, čím by som sa mohol chváliť, ale je to začiatok.“

Lomcovala mnou odporná triaška z abstráka, ktorej som sa nemohol zbaviť. Vedel som, čo sa so mnou deje. Moje telo netúžilo po pohybe. Nechcelo jedlo ani vodu a neuspokojila ho ani cigareta. Chcelo viac.

Bol som nenásytý ako vlk.

Mal som za sebou dva týždne čistého pekla, no aj tak som v sebe našiel silu nechať ten hlad ešte chvíľu hlodať. Ešte hodinu. A potom ďalšiu.

Vzchop sa, kurva.

„No pekne.“ Podge prekvapene zdvihol obočie, odpálil loptu na druhý koniec ihriska a zakričal na Aleca, nech pobehne. „Mýlim sa, ak si myslím, že Aoife má s touto náhlou zmenou tvojho životného štýlu niečo spoločné?“ vypytoval sa, keď bol Alec mimo dosluchu. „Má na teba dobrý vplyv, kamôš.“